

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 2 — La Garriga, 7 octubre 1934 — Núm. 42

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

COMENTARI

L'ORGULL D'ESSER CATALANS

Donem per segur que més de quatre al llegir aquest títol es diran: Es que els catalans d'avui dia podem estar orgullosos d'ésser-ne? Cal reconèixer que la política ha creat unes circumstàncies que si no justifiquen, almenys expliquen aquesta pregunta. Es clar que aquí com en altres llocs ens ha fet molt de mal el no saber distingir la qüestió política de la qüestió de pàtria. Però malgrat tot, el ver esperit patriòtic ha d'alçar-se justament indignat contra aquells governants qui per egoismes inconfessables han fet, amb les seves obres, que aquest estat d'esperit fós tant difós a casa nostra.

Es precisament per aquest fet que venim a parlar de la manca d'orgull de raça. Ell no n'és sinó un símptoma dels molts que se'n poden aduir. «L'orgull de raça únicament apareix en els moments de puixança» i fa pena haver de dir que, després de tants anys de renaixença, són molts els catalans que tenen l'esperit format com en plena decadència. Es tanta la gent que troba natural que els rètols siguin redactats en castellà! Són tants els qui prefereixen els periòdics castellans als catalans!

Encara en trobeu d'aquells pels quals la ploma magestuosa del Canonge Collell havia escrit:

D'haver la tant estimada
eixa pàtria, se ens fa un crim.....

Encara hi ha catòlics que dubten, malgrat que aquell sant bisbe català «tallat en la pedrera dels sants pares» hagi dit: «siguem bons catalans com a bons fills de nostra mare. ¡Ai del qui d'ella renega, que va contra l'esperit i la voluntat de Déu!». Però també cal afegir que les obres del Bisbe Torras són desconegudes de l'immensa majoria dels catalans. Es precisament per aquí on trobaríem les causes del què ens dolem. La majoria de catalans desconeixen la nostra història i els seus punts més culminants. Quants n'hi ha que sapiguem que els nostres *Ussatges* foren el primer codi consuetudinari que aparegué a Europa en l'Edat mitjana? O que el nostre *Consulat de mar* fós un llibre acceptat per tot el món? Els noms d'en Lluï, Jaume I, Arnau de Vilanova, Eximenis Munta-

ner, Jordi de Sant Jordi, Ausias Marc, Roig de Corella, Bernat Metge, Lluís Vives, i tants d'altres que serien llegítim motiu d'orgull per gent d'altra raça, romanen ignorats per tants «soi dissants» catalanistes que us contem, en canvi, les glòries (!) d'un antipatriota com Ferrer i Guàrdia.

Avui ens sembla una quimera que els pobles d'Europa es congregués per tal d'oïr un orador en la nostra parla; i no obstant el nostre Sant Vicenç Ferrer commogué els auditoris de diverses ciutats europees emprant sempre la llengua catalana.

El nostre cor vibra de joia i recança alhora al reportar les paraules de Brunetto Latini alusives al nostre verb nacional quan diu que ell era «La piú dilettevola e la piú commune di tutti gli altri linguaggi».

Però, no som pas els catalans els únics responsables de la visió falsa o imperfecta que hom té de Catalunya. Fa segles els esdeveniments truncaren la vida floreixent de la nostra pàtria i provocaren la convicció de la nostra inferioritat. Després vingueren els falsejadors de la història de Catalunya i els qui assoliren el desconeixement de les bel·leses de la nostra llengua. En altres mots l'Estat monopolitzant l'ensenyament, poc a poc, anava desnacionalitzant-nos. Per això afirmem que la catalanitat del nostre poble no serà ben viva fins que l'escola sigui neta-ment catalana.

Molt bé deia un publicista barceloní «no hem de voler que els nois que siguin formats a l'escola catalana menyspreïn els altres pobles; però els hem de fer comprendre que Catalunya amb l'esforç de tots els catalans pot valer tant com els pobles més progressius de la terra».

No demanem que el nostre poble esdevingui fatxenda i que tingui un concepte exagerat de les seves qualitats. No; el patriotisme irreflexiu i exaltat condueix a la follia patriòtica, que és la més terrible de les follies. Volem un patriotisme serè i equilibrat que sàpiga respectar els drets dels altres pobles, però volem també que cada català senti l'orgull de formar part de la raça catalana.

Productes de Bellesa i Tocador
de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria Fémina

SECCIO DE
PERFUMERIA A RAIG

Antoni Llanas

Passeig de Gràcia, 47 - (Xamflà Aragó)
Telèfon, 77.103
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria

Sastre

Trajos estan extra a mida
120 ptes.

Banys, núm. 7 — Telèfon, 9
LA GARRIGA

ADOBS i DROGUES

BARRAU Y C.^{ia}

Fàbrica a Mongat

Despatx a Barcelona: Carrer Fusina, 6
Telèfons, 16661 i 16662

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe d'operacions
de Banca i Borsa

Sucursal de Granollers:
Plaça Perpiñá, 18 i 19

Fets i comentaris

FESTA DE BARRI — El popular barri de Ntra. Sra. de la Mercè, celebrà el passat dia 24, la seva festa, estant engalanat amb el bon gust acostumat, d'ençà que ve celebrant-se aquesta.

A matí, després de l'Ofici solemne, hi hagué una ballada de sardanes en el dit barri.

La llàstima fou que la pluja torrencial que caigué durant tota la tarda, impedí que es celebrés el ball, amb que finalitzen totes aquestes festes, i que cada any es veia brillantment concorregut. Aquest, però, s'efectuà en la mateixa tarda al saló del «Cèntric Club» i a la nit al de «La Alhambra».

FI DE TEMPORADA — Al Casino, el dia 23 de setembre, s'efectuà el tancament de la temporada d'estiu, amb un festival en el que intervingueren els elements de la colònia de Cardedeu, posant en escena la comèdia «Atrévete Susana». Acabada aquesta, s'efectuà en la població esmentada, un lluit ball.

Proheu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

L'AIGUAT DEL DIA 24 — Feia temps que en el nostre poble no hi havia plogut amb tals proporcions. L'aigua, que queia acompanyada moltes voltes de pedra, feu estralls en els conreus i en les vinyes, que conservaven encara el fruit. Entre altres fets de no menys importància anotem, que en el torrent anomenat de can Caralt, a conseqüència de la gran quantitat de sorra que s'hi acumulà s'embussà aquest, desbordant-se l'aigua, la qual, invadí les feixes i conreu de la masia del mateix nom, deixant-ho tot cobert de sorra i llot. Els danys són bastant considerables.

—Els carrers del poble aquell dia tenien pretensions de riu, i en més d'una casa passaren neguit per a treure l'aigua que els entrava dins.

La gran sort dels veïns de l'Avinguda de Francesc Macià, fou que les «descomunals» boques de la cloaca deixaven passar tota l'aigua (?).

—Un bon senyor carregat d'humor deia al·ludint al canvi de nom sofert per la que ara és Avinguda del 14 d'abril, i degut a haver nedat tota la tarda:

Aquesta bona gent s'equivocà, en lloc de l'Avinguda del 14 d'abril, li hauria escaigut més el de Avinguda de la Riera.

Proheu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

EN EL SEMINARI CONCILIAR — Dimarts, marxà al Seminari, el nostre company i col·laborador en les tasques de «El Congost» Mn. Antoni Ros.

—Diumenge passat, el jove estudiant del nostre poble Esteve Suquet rebé de mans de l'Excm. Sr. Bisbe de Barcelona, el primer premi del Segon Curs de Gramàtica Castellana.

ESPLAIS DIUMENGERS — Els nostres conterrànies han donat tota la importància que té al nostre bell passeig d'Ildefons Sunyol.

Des de fa un temps es veu més concorregut, tan els diumenges, com els dies feiners. Els estiuejants també n'han fet el seu lloc predilecte, i per ell s'hi han deixat veure diverses personalitats; entre elles tinguerem el gust de saludar, l'altre dia, al Sr. Adrià Gual i al diputat de Lliga Catalana, Sr. Valls i Taberner.

EXERCICIS ESPIRITUALS — Organitzada per les Lligues de Perseverància del Vallès, tindrà lloc a la Casa de Sant Josep de la Bonanova, la VIII tanda d'exercicis espiritual per a homes i joves.

Serà dirigida aquesta tanda, pels Rnds. Mn. Sebastià Regi, i Pare Isidre Grífol.

La conclusió es farà a l'església parroquial de Granollers, amb assistència del Rvdm. Sr. Dr. Manuel Irurita, Bisbe de Barcelona.

Proheu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

CONFERENCIA — Al local de la Biblioteca Parroquial donà una conferència a les sòcies de la J. C. F. la Sra. Francesca Soler de Fargas, sobre qüestions que han d'interessar a totes les noies de la J. C. F.

ACABAMENT D'UN CURSET — Dimarts passat, és donà per acabat el curset d'infermaria que amb tant d'encert ha vingut donant la Srta. Arañó. La dita senyoreta, fou obsequiada amb un senzill, però formós regal, de les noies assistents.

LA PENYA «ALTRES TEMPS» — Aquesta penya fundada pels xòfers estiuejants del nostre poble organitzà pel diumenge passat, un lluit ball al saló de «La Alhambra». Es veié molt concorregut i fou la delecció dels antics dançaires, per veure's amenitzat el dit ball per l'orquestra «La Catalana» de Granollers, i per què el seu repertori era ben bé d'«altres temps».

DESCARRILAMENT — En l'estació d'Aiguafreda, dilluns passat, el tren correu de la tarda, descarrilà, interceptant i retrassant el pas dels altres trens. Els treballadors hi emplearen tota la nit, per arreglar l'avaria.

D'un viatge a Mallorca

Tothom ha sentit a parlar de la bellesa de la illa daurada; més no tots han pogut experimentar personalment la veritat d'aquella afirmació. Suara ens ha llegut a nosaltres de fer-ho en ocasió de l'homenatge que la F. J. C. de C. ha ofert a Ramon Llull. Aquesta és la causa de les següents ratlles.

El Beat Llull. Un dels actes del nostre viatge era precisament un ofici solemne en honor del beat català. La tomba del gegantí pensador, és senzilla i bella però *inacabada*. Ens sembla que aquest darrer defecte és un bon síntoma de la manera com hem bastit l'edifici de la nostra cultura nacional. Hem desconegut molts dels grans valors de la història, i Llull és una de les nostres víctimes d'aquest oblit. Encara avui són majoria els catalans que ignoren la figura fantàstica del qui el Dr. Bonet justament apellava Quixot vivent de la nostra raça. Tant de bó que d'ara en avant (les senyals hi són) s'obri una nova era en que la personalitat més brillant que ha produït Catalunya sigui coneguda com mereix.

Els mallorquins. La nostra primera visita fou al Dr. Miralles Bisbe-arquebisbe de Mallorca. Tingué paraules de gran efusió per la F. J. C. i el seu Consiliari General.

Una altra visita fou per a la Joventut Catòlica mallorquina. El Dr. Bonet els explicà el que és la F. J. C. i ells mostraren molt d'interès per aquesta obra.

No cal dir que el que més crida l'atenció dels catalans a Mallorca és la seva especial pronúncia (cantarella per nosaltres) i el canvi dels nostres articles *la* per *sa*, *el* per *es*, etc.

Una altra de les coses que més us plauen és les atencions que demostren pels forasters, i les ganes evidents de complaure'ls.

De la típica indumentària regional es conserva encara el capell de palla en els homes i els grans mocadors i llargues cues en les *eslotes*.

Un punt negre. Ens dolgué haver de constatar la veritat de l'afirmació del poble mallorquí llevat de l'aristocràcia de l'esperit, encara no té consciència de formar part de la nostra pàtria. Es més: quasi sent una certa prevenció contra les nostres coses. El procés de desnaturalització dut a terme per un provincialisme castellà, esdevé actualment agreujat per la influència estrangera.

Avui quasi són tant freqüents els rètols de les tendes en alemany, anglès o francès com els redactats

en castellà. En canvi és molt difícil trobar-ne un de sol en català.

Un canonge ibissenc ens digué que altre tant, passa en les demés illes balears; i per ennegrir més la cosa ens explicà l'antipatia que senten entre si, els habitants de illes diferents.

Sa ciutat. Palma és indubtablement la Barcelona mallorquina en el sentit d'ésser *la ciutat*. En ella està centrada la vida de la illa. Té prop de 100.000 habitants. D'altra part és una ciutat bellíssima. Els carrers no massa amples, són claríssims, d'aquell blanc inimitable rebel als pinzells dels millors artistes. Cada carrer és una obra d'art. To'es les cases sostenen les clàssiques balconades, i en l'interior, la majoria, posseeixen els típics patis mallorquins: abaix columnes groixudes i arcs aplanats, una cisterna, una gerra, i l'escala; a dalt arcs que volen damunt una gràcil columna.

La catedral confon les seves agulles amb els màstils dels vaixells anclats al port. Externament és un gran vaixell daurat; internament és elegantíssima apar les veles inflades d'un velar. La trovem tant catalana com Santa Maria del Mar. La traça i l'art robust del nostre Gaudí centrà l'interès del temple en l'altar major. Les trones, les tribunes d'autoritats, el chor i el tron pontifical fan de marc a la mesa de l'altar, cobrellada per un aeri baldaquí.

Sa llotja és un testimoni d'antiga grandesa. *Es palau de s'ajuntament*, l'església de Santa Eulàlia, la de Sant Francesc (*monumento nacional*), el castell de Bellver, etc. són altres tants monuments que enriqueixen la ciutat.

Les barriades de Santa Catarina, Porto Pi, Terreno, fins a *Ca's català* tenen un aire moderníssim i una vida *externa*.

La illa. L'aspecte abrupte que ofereix retallada per l'aurora, la silueta de la illa Dragonera (al arribar a les Balears), és mantingut per tots els indrets de les illes. Arreu són però cobertes de vegetació; als plans: camps de figueres, de garrofers, d'oliveres arxicentenàries, i dels famosos ametllers; les muntanyes ornades pel verd pàlid dels seus pins.

Vegérem el *Pic major* esquinant les boires, els Lluchs, Sòller, tant sols oberta al mar, Andraitx, Wall-demosa: pàtria de Santa Caterina Thomàs, guardadora de l'ex-monestir de monjos cartoixans, de la cella de Chopin i de George Sand.

Els nostres ulls vegeren el blau d'ensomni que contemplava Llull a Miramar, el lloc on tenia el seu estudi de llengües orientals i les cales multicolors de Deyà tant abellides pels millors pintors de Catalunya.

Les coves. No diem res de nou a l'afirmar que les coves d'Artà superen en grandiositat i magnificència a les de Manacor. L'ingrés a aquelles coves és ja imponent; per dins l'aigua hi ha fet treballs enormes. Recordem *la reina de les columnes* que té 22 metres d'alçada, i per la qual els anglesos donaven 25.000 lliures esterlines. *El vestíbul, La capella, La sala de les banderes, El teatre*, i sobretot aquella trinitat formada per *L'infern, El purgatori i La glòria*, com proves paleses de la traça admirable de la natura. Formen un conjunt de 400 metres de profunditat i en alguns llocs la caverna arriba a tenir 48 metres d'alçada. Sovint ens semblava trobar-hi columnes barroques i artesonats gòtics. Es llàstima que no tinguin la il·luminació que convindria.

Les coves del Drach a Manacor tenen en canvi una filigrana de custòdia gòtica i encara que artificialment s'ha fet d'elles un palau d'ensomni. Tenen d'aventatge sobre les d'Artà, la transparència perfecte de les aigües dels seus llacs que fan possible la visió d'espectacles tan abellits com els batejats amb els noms de *Bany de s'Aurora i Bany de Diana*. Però

l'espectacle que atrau un major contingent de visitants per aquestes coves es el concert que s'hi celebra dos cops per setmana a una profunditat considerable, al mateix nivell del mar (els llacs d'aquestes grutes són filtracions de l'aigua marina). En aquesta cavitat enorme, capaç per 800 persones, amb una fredor i obscuritat sepulcral, comença l'espectacle. Tres barquetes il·luminades portant una d'elles un quintet, llisquen damunt l'aigua claríssima al sò d'una barcarola. Les barques evolucionen per tot el llac Martel que té una llargària de 200 metres. Les rectilínies estalactites del sostre s'enmirallen capriciosament ondades en les les aigües de l'estany i el reflex d'aquestes juga en la confusió d'agulles del sostre. Els llumets de les embarcacions es projecten al través de l'aigua com un riquíssim mantell de fades ornat de refulgents plaquetes d'or. Us venen ganes de creure que furtivament se us ha permès veure un magestuós passeig de les fades al sò de delicades melodies.

Cloenda... i és clar que si a tantes bel·leses que apareixen barroera i fugasment apuntades en aquestes ratlles, hi afegim la part prosaica d'un viatge i una estada excel·lents us venen ganes de dir — ¡Fins a la tornadal!

J. M.

Farmàcia i Perfumeria - Productes fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. Ferrandis

Telèfon 83

LA GARRIGA

**Activitats
de la F. J. C.**

A PALAUTORDERA — El diumenge, dia 23, anaren a Sant Esteve de Palautordera uns quants joves del nostre Grup, per celebrar-se en aquell poble la benedicció de la bandera i la reunió del Consell Comarcal.

MITING A FIGARÓ — El dia 24 es celebrà a Figaró un miting amb motiu de la inauguració oficial del Grup d'aquella població. Hi parlaren el Rnd. Dr.

Albert Bonet, Ferran M.ª Ruiz Hebrard i el tresorer del novell Grup.

PARTIT DE FUTBOL AVANGUARDISTA — Tornant la visita als nostres, vingueren els avantguardistes de Figaró a disputar un partit de futbol. Novament perderen per 7 a 0.

BASKETBOL — Continuen els entrenaments per tal de prendre part en el proper campionat comarcal.

FÀBRICA DE GASOSES I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

FARMACIA
PERFUMERIA ● **TORRENT**

CALABRIA, 4 — Telèfon 88

LA NOSTRA

FULL FEMENI

Sor Lluïsa

—Sor Lluïsa! Està cansada, veritat?—

—Oh no, Sor Margarida! Si estic molt bé, grat sia a Déu.—

Acabaven de trucar al reixat d'una bella casa senyorial i mentre esperaven que obrissin, fou quan Sor Margarida s'adonà del respir fadigós i la cara envermellida de la seva germana i companya. Havien corregut tant! De porta en porta, sota el batarell del sol, demanaven una almoïna per llurs vellets. Eren Germanetes dels pobres.

Quantes de vegades, els ulls baixos, deixaven un llindar, colpides per una paraula grollera. Quantes de vegades, l'odi, la malavolença, la indiferència, les deixava, en altres, amb les mans buides! A tot arreu, però, sentien omplir llur cor, amb el tresor preuat de la virtut que s'humilia, que espera, que perdona...

El porter comparegué. Després de les explicacions del cas, calgué consultar els senyors. Devien ésser lluny o potser tenien molta feina, perquè trigà a tornar una bella estona, una estona més que suficient perquè Sor Lluïsa deixés volar el seu pensament, com els ocells que resseguien els arbres retallats del jardí. No li volà gaire lluny. Allà mateix, al seu davant hi havia prou coses per aturar-s'hi. Aquell caminal, aquell banc, aquell roser, aquell recó de les magnòlies... Tot ho coneixia, cada cosa feia reviscolar un record desat dins del seu cor. De tant en tant, un comentari de Sor Margarida li esbullava la meditació. Ella hi contestava somrient benévola i ningú hauria endevinat les impressions intenses que li forfolaven ànima endins.

Finalment arribà el porter. Duia una almoïna, una petita almoïna, si és comparava amb la gran casa d'on sortia. Les Germanetes dels pobres vellets, passaren novament la porta, després de regradar-lo.

Abans, però, calgué que s'enretiressin per deixar pas a una damisella, que pel que es veia, era filla de la casa. En veure-la, l'esguard de Sor Lluïsa es feu més brillant, la boca se li entreobria, el cor li batejava a despit d'allò que diu tanta gent, que les monges no en tenen de cor. Però perquè? No era ella la germaneta dels pobres i res més? Perquè dir un nom que havia deixat al món embolicat amb totes les seves coses? Que hi feia que ella fos l'amiga volguda que tantes de vegades, quan encara era una adolescent, s'havia vist honorada amb l'afecte i les atencions dels habitants d'aquella casa? Era tan diferent ara, d'abans! Havien canviat tant les dues amigues. L'una tan ben habillada, tan moderna, i l'altra tan desconeguda dins dels hàbits folgats!.. Una inclinació de cap i res més.

No li costà gaire, a Sor Lluïsa, el retrobar la pau de l'esperit. Hi estava tan avesada a dominar-se! Així fou, com amb tota serenor, implorà al dintell de la porta veïna una caritat pels seus vellets pobres, per amor de Déu.

A.

Joaquim Faura

**Pintor
Decorador**

Per encàrrecs:

Vinyals, 16 - Telèfon, 99 - Calabria, 18

LA GARRIGA

CROQUIS DEL CAMP

Vides malmeses

Feia setmanes que Jaume Piserra estava allitat. Una traïdora enfermetat havia fet presa del seu cos robust i plè de vida i no semblava pas voler cedir als remeis que amb sollicitud li prodigaven.

La marxa de la casa es ressentí ben aviat d'aquest contratemps. Mancant la seva presència que tot ho agombolava, començaren a fallar les coses que semblaven més segures i s'inicià depressa una penosa decadència. Tots els esforços humans que la seva bona dona esmerçava per evitar-ho, devingueren infructuosos. Si almenys la seva filla gran els hagués portat el conçol de la seva presència! Hauria estat un sedant que en mig del tràngol podia alleujar-los. Però aquesta, per un fatal desviament de joventut s'havia maridat contra el voler patèrnal, i mai més, ni en aquesta ocasió precària no havia entrat a casa seva. Restava solament al redós de llurs pares el noi petit, tot just de sis anys.

En aquestes circumstàncies, la lluita que Mercè havia de sostenir tothora devingué aferrissada i sovint superior a les seves forces..... I aquesta situació angoixosa es perllongà dies i més dies, amb les consegüents alternances de pessimisme o d'esperança.

Una tarda d'octubre, en què el vent tardoràl arremolinava les primeres fulles mortes arreballades als arbres torturats, tancava els ulls per sempre més aquell home recte, la vida del qual havia estat enterament consagrada al culte del treball i la pau familiar.

I una llar quedà destruïda.....

Uns interessos gens menyspreables aconseguits al preu de molts sacrificis, passaren tot d'una a les mans febles d'una dona. I encara que Mercè no estava exempta de condicions per a sortir-se del seu comès, devingué però impotent per a reaccionar al cop brutal del destí. Un estrany pessimisme la prengué tothora, llevant-li energies, donant-li neguits, fins arribar a les portes d'un histerisme perillós que amenaçava desviar la seva intel·ligència.

Aquest estat quasi inconscient en què es trobava, repercutí ben aviat en precipitar la devallada que s'havia iniciat. Mancant-li l'auxili de Jaume, amb la la companyia del qual es sentia valenta i decidida, ara no trobava les forces suficients per a sobreposar-se al dolor d'aquella pèrdua i una estranya indiferència per totes les coses l'havia atrofiat.

L'estat d'abandonament que es feia visible a la casa, donava mostres de malfiança. Així no es feren

esperar les anades i vingudes de certs homes especialitzats en ensumar el botí, els quals amb l'apariència de voler protegir les desgràcies van a la cacera dels interessos dels desgraciats.

—Si et manquen diners per fer la sembra, no tens més que dir-ho, Mercè..... — li deia un sornaguera ment—. I un altre fent el desinteressat:

—Jo t'avençaré una anyada de les terres i no pateixis per això.....

I així les coses, encerclada per apremiants necessitats, hagué de consentir amb l'un, més tard amb l'altre, i els deutes creixien, els interessos s'acumulaven, i no es va fer esperar la trista operació de posar a la masia el dogal d'una hipoteca considerable, que amenaçava deixar a Mercè i al seu fill al caire de la misèria.

Una matinada de gener, quan els ametllers florits enjoïaven els camps amb la primera visió del bon temps proper, arribà a la masia Andreu, un germà de Mercè que de molts anys havia estat absent de la pàtria.

Sorprès de la mort de Jaume, no pogué menys que sentir la desgràcia que havia caigut damunt sa germana i procurà amb les millors paraules, vessar unes gotes de conçol al cor adolorit de la pobra dona. Li digué que no portava pas pressa a entornar-se'n, i per tant, que romandria al seu costat tot el temps necessari per tal d'alleugerir-la de la feixuga càrrega i a l'ensems vetllar pels interessos de la casa.

Com un raig de sol que desfà l'espessa nuvolada i apareix refulgent il·luminant totes les coses, Mercè sentí en aquell instant com s'esvaïen del seu esperit les ombres del pessimisme que fins llavors l'havien torturat. I ja més animada, anà desgranant a Andreu el rosari dolorós de les angúnies passades des de la llarga enfermetat de Jaume, la seva mort i les conseqüències que ocasionà, i per fi, la situació econòmica tristíssima que com una amenaça permanent pesava damunt la masia que tants afanys havia costat.

Andreu, — la vida del qual en llunyanes terres havia estat poc recomanable, — es donà compte de què l'atzar de la vida li proporcionava una bona ocasió per a revindicar-se i que encara era a temps a rectificar la seva tortuosa conducció ignorada de tothom. Resolgué doncs d'allavors endavant prestar tot el seu ajut a la seva germana, i començà per ells com una nova vida, adreçada a restablir el prestigi i el patrimoni dispers per la fatalitat.

(Acabarà)

De l'Ajuntament

SESSIÓ DEL DIA 2 D'OCTUBRE

Varen aprovar-se els comptes presentats per Joaquim Marata, Joan Vilagut, i Angel Arisó.

Es concediren permisos per a obres a Nicolau Andreu Ventura, Francesca Bartomeu Gelabert i Cooperativa Popular.

Va llegir-se una disposició de la Conselleria de Economia i Agricultura ordenant a tots els colliters de vi declarin fins avans del 15 de desembre les cul·lites per declaració triplicada.

Foren aprovats els següents dictàmens:

De la comissió de Governació concedint una subvenció de 75 pessetes a un grup de joves organitzadors d'una cursa de bicicletes; decidint però que d'ara en endavant no's concedirà cap més subvenció que no sigui a entitats legalment constituïdes.

De la comissió de Foment posant a informació pública el projecte de clavagueres seccions D i E d'a-

quest terme municipal com també el d'urbanització dels carrers Centre i Banys.

De la comissió d'Hisenda sometent a informació pública el padró d'arbitri d'inquilinat formalitzat per al present exercici 1934.

S'acordà ajornar la discussió per quinze dies d'un dictàmen de la comissió de Cultura sobre l'adquisició de terrenys per l'emplaçament dels grups escolars que's tenen sol·licitats del Ministeri d'Instrucció Pública i Belles Arts.

Estat de comptes

Existència el dia 18 setembre	8.127'25 ptes.
Ingressos	8.675'04 »
Total.	16.802'29 »
Despeses	13.174'65 »
Existència en caixa el dia 2	3.627'64 »

La Garriga, 3 d'octubre 1934.

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiactives - Reuma - Artritis - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Padïda intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

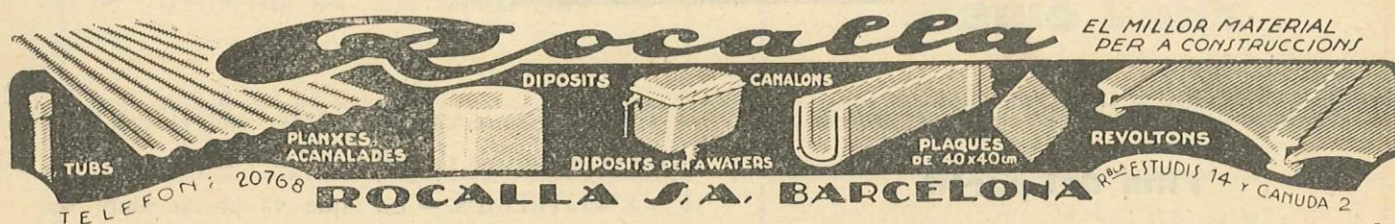
Especialitat en la taula de règim, en la qual es segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern

Cuina excel·lent

Cura de repòs - Aire sec - Clima ideal

REPRESENTACIO i DIPOSIT:

JOSEP RUAIX

Carrer Banys, núm. 73 — LA GARRIGA

Venda de Llet

Avís

La GRANJA ROSANES de LA GARRIGA, durant l'estiu, farà el servei a domicili, matí i tarda, als clients que ho sol·licitin

Carrer Claris, 19 — BARCELONA

Xampany

Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició Internacional de Barcelona 1929

CAVES A SANT SADURNÍ D'ANOIA

REPRESENTANT

Frederic Callís

Agent de Comerç col·legiat

LA GARRIGA

ESPORTS

Joventut Garriguenca, 1 — F. C. Parets, 1

Film del partit

EL CAMP. — Aquest presentava un aspecte de festa major. Era una d'aquelles diades en què els directius ho veuen tot de color de rosa i que per ells tot respira optimisme i felicitat.

EL MARCADOR. — Una de les novetats del dia consistia en l'estrena d'un marcador portàtil, el qual per la seva estètica valgué l'elogi del públic. L'inauguració del marcatge fou feta solemnement per en Vila. El gol que va fer és d'aquells que mereixen el tractament d'*Usia*. En aparèixer el número 1 a la casella del club local, l'ovació fou imponent. Tot això és clar, als de Parets els hi féu tanta gràcia, com si amb un xerrac els fessin pessigolles al melic. Però, oh ironies del futbol!, quan poc després a la seva casella treia el nas el número que els corresponia per l'empat, llavors no en vulgueu més de *jolgorio* i alegria. Allò semblava un *delirium trémens*. No cal dir que des d'aquell moment ja trobaven el marcador d'allò més bonic. ¡Lo que poden els gols!

L'EQUIP DEL PARETS. — Agradà força. Formen un conjunt de respecte, que en el seu camp han d'ésser un òs dur de pelar. Això si, duen un públic d'aquells que *se las trae*. Llamp, quin Orfeo!... I amb un joc de tenors, que quan es ficaven amb l'àrbitre i la seva família usaven un repertori de paraules dignes només d'exhibir-les en un W. C. Aquell públic posat a casa seva i en dia que el carro els vagi pel pedregar, el pobre màrtir que li toqui arbitrar, si en surt amb la fesomia sencera, ja podrà cantar victòria.

ELS DE CASA. — Bastant bé; Tots hi posaren el millor entusiasme per sortir-ne airosos, però amb l'equip que hi ha, per ara no es poden fer miracles.

EL PARTIT. — Va ésser ben bé de campionat doncs hi hagué una mica de tot; trompades, disputes, sacsejament d'àrbitre, caldejament de públic, en fi, emoció a l'engròs. Déu n'hi dó.

ELS GOLS. — El de la Joventut ja hem dit que fou fet per en Vila, i el del Parets el va marcar l'in-

terior esquerre rematant un còrner amb el cap i posant la pilota dins el vetllador d'en Narach.

L'ENTREMÉS. — Lo que va passar amb les gassoses a la mitja part, fou lamentable i cal que la comissió hi posi esmena, perquè ademés de no quedar gens bé, s'ha de pensar que s'ha de tornar la visita.

L'ARBITRE. — L'arbitratge del senyor Cassaniu no va convèncer ni a uns ni a altres. A les acaballes del partit, els jugadors es prenién ja tantes llibertats amb la seva persona, que molt ens temíem que el bo del senyor Cassaniu arreplegaria els primers bolets de la temporada. Amb tot, no volem deixar de reconèixer la seva bona voluntat i en premi d'ella li dediquem aquest epitafi:

Cassaniu bon Cassaniu
que arbitrant féreu el viu
de-vós, els de Parets
ja en volien fer tastets.

PUNT FINAL. — Com que el partit acabà amb empat a un gol, es repartiren els dos preciosos punts en litigi, però no les cent trenta de l'ala que es feren de safata. Que duri!

ANECDOTARI. — Els de Parets portaven un extrem que n'arriava un nas que era un magnífic exemplar. En una jugada dubtosa el reflí li pità un *orsai*, i és clar van haver-hi desseguida discussions i protestes, però el resultat fou que l'esmentat jugador no estava en *orsai*, però el seu nas, si. D'aquell moment endavant, quan corria ho feia amb el cap tirat endarrera.

SIDRAL

Santa Perpètua, 3 — Joventut Garriguenca, 2

En el segon desplaçament, l'equip local va perdre per la mínima diferència al camp de Santa Perpètua. Ens han dit que la línia mitja de la Joventut va fer aigües i que l'heroi del partit va ésser el porter. A l'equip d'aquí hi debutaven dos jugadors que ja veurem avui com van, doncs ens visita l'equip de La Llagosta F. C.

● **CANARI DE LA GARRIGA** ●

Llúria, 23 — BARCELONA — Tel. 20905

CONFITERIA I PASTISSERIA

Mario Valls

Centre, 7

Telèfon 67

● **Garatge Dalmau**

Autos de lloguer — Taller de Reparacions — Tel. 26

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon 72 — LA GARRIGA

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

◀ **Carniceria de Juli Planas** ▶

Qualitat superior en xai i vedella

● **Barberia CASA JAUME** ●SALÓ PER A SENYORA. — Saló permanent
per a senyores a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos — LA GARRIGA — Telèfon, 84

Carns fresques — Polleria

MIQUEL GARRIGA (cân Tricaté)

Banys, 3. Pl. Francesc Ferrer

LA GARRIGA

LA CATALANA

Segurs contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscos Locatiu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

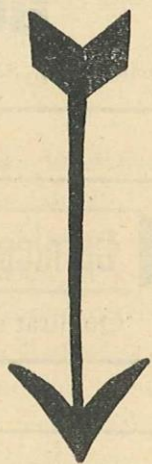
Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

Representant a La Garriga: **JOSEP CORRONS DALMAU**

sabons
Barange

